

Το παρπέρικο του πατέρα μου

της Λένιας Ιωακειμίδου

Κάθε φορά που οι μνήμες μου με οδηγούν πίσω, στέκομαι πάντα με μεγάλη συγκίνηση σε ένα μικρό δωματάκι. Το παρπέρικο του πατέρα μου, του Τάκη του Άκαρα, του παρπέρη. Την ψυχή μου πλημμυρίζουν ωραία συναισθήματα και αναμνήσεις γλυκιές με κατακλύζουν. Θυμάμαι όταν ήμουνα μικρή μου άρεσε να πηγαίνω εκεί να παρακολουθώ τον πατέρα μου να δουλεύει και εγώ να νιώθω μια ανείπωτη χαρά, μέχρι και περηφάνια μπορώ να πω. Με ήξεραν όλοι οι πελάτες και ο καθένας τους μου έλεγε μια όμορφη κουβεντούλα και εγώ να νιώθω τόσο ωραία που ήμουνα η κόρη του παρπέρη.

Καμαρούλα, μια σταλιά ήτανε το κουρείο του πατέρα μου. Κάτω από το Δημαρχείο, δίπλα από την Δημοτική Βιβλιοθήκη. Απέναντι και δίπλα, τα Καφενεία του Σαβουλλή και του Σπύρου και το Τσαγκαράδικο του Ανδρέα του Μαυράκη. Συνήθως οι πελάτες πήγαιναν στα καφενεία για καφέ και όταν ερχόταν η σειρά τους, πεταγόταν ο πατέρας μου με την πετσέτα στο χέρι και τους φώναζε. «Έλα κουμπάρε, ήρτεν η σειρά σου». Άλλοι πάλι περίμεναν εκεί αφού η βεράντα του Δημαρχείου πρόσφερε υπαίθριο χώρο αναμονής. Μου άρεσε πολύ να τους παρακολουθώ να συζητούν να λέει ο καθένας τα δικά του, για τις δουλειές τους, τις σπορές τους, τα πολιτικά τους και εκείνο που θυμάμαι πιο έντονα τώρα είναι ότι ποτέ δεν υπήρχαν καβγάδες ή διαξιφισμοί. Και ο πατέρας μου ήταν πάντα ευγνώμων σε όλους για την προτίμησή τους.

Θυμάμαι τις Κυριακές πηγαίναμε και το καθαρίζαμε. Τόσο μικρό μα τόση μεγάλη χαρά μας έδινε να το σκουπίζουμε, να σφουγγαρίζουμε, να καθαρίζουμε τα ξυριστικά εργαλεία. Ήταν σαν μια ιεροτελεστία. Τελειώνοντας περιμέναμε τον Νικολή τον Παρπέρη που δίνεμε εφημερίδες για να αγοράσουμε την δική μας που ήταν μια πολυτέλεια της Κυριακής και μετά επιστροφή στο σπίτι, όπου η μάνα και η αδερφή μου μας περίμεναν με το ψητό της Κυριακής.

Τη μέρα εκείνη που έμελλε να γίνουμε πρόσφυγες, έφυγε για λίγο από το σπίτι και επιστρέφοντας έφερε μαζί του το βαλιτσάκι του με κάποια ξυριστικά εργαλεία. Σαν να προαισθάνθηκε τι θα επακολουθούσε. Πήραμε τον δρόμο της προσφυγιάς και τα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν ο πατέρας μου, παρόλο που δούλεψε και σε άλλες δουλειές, δεν εγκατέλειψε την παρπερική του που τόσο αγαπούσε. Με το μικρό του βαλιτσάκι και μια μικρή μοτόρα πήγαινε παντού, όπου τον καλούσαν, προσφέροντας έτσι στον οικογενειακό προϋπολογισμό. Πολλοί χωριανοί τον καλούσαν. Πάντοτε πήγαινε με μεγάλη χαρά και γύριζε σπίτι με την αγάπη τους, τα νέα και τα χαιρετίσματά τους. Ήταν ένας τρόπος να κρατήσει τους δεσμούς του με τους ανθρώπους του τόπου του που τόσο αγαπούσε.

Παρ' όλο που κατεδάφισαν το κουρείο, από την ψυχή και την καρδιά μας δεν μπόρεσαν να πάρουν τίποτα. Είναι βαθιά ριζωμένα να μας θυμίζουν τα ανέμελα

χρόνια της Κυθρέας μας. Ο πατέρας μου έφυγε στις 12.8.2005 και μέχρι την τελευταία του στιγμή κούρευε και ξύριζε, δεν μπορούσε να αποχωριστεί την τέχνη του, που τον στήριζε στην Κυθρέα και τον στήριζε και στην προσφυγιά.

Το βαλιτσάκι και τα εργαλεία του είναι σε περίοπτο μέρος στο σπίτι μας, σε μια βιτρίνα. Τα τοποθέτησαν εκεί τα εγγόνια του σε ένδειξη της μεγάλης τους αγάπης και εκτίμησης. Είμαστε ευγνώμονες και ευχαριστούμε πολύ που συμπεριλήφθηκαν στην έκθεση. Είναι το καλύτερο μνησόμυνο για τον Τάκη τον Παρπέρη.

